

Воловарчета

Тази вечер воловарчетата се сговориха да ношуватъ на Съсеньова поляна, близу до гората. Още съ залъзването на слънцето тѣ се прибраха, събраха цѣлъ снопъ сжчки и накладоха буенъ огънь. Бѣха десетина момчета. Между тѣхъ бѣше и Горчо, на когото за първи пѣтъ се случваше да спи подъ звездно небе.

Лицата на всички свѣтнаха радостно. Огънятъ прѣщѣше, подухванъ отъ лекия вѣтрецъ, и извиаше широки езици. Воловетъ, напасли се хубаво презъ деня, рано налѣгаха и заприживяха.

Далеченъ звънъ на талиги залѣгваше въ нощта. Чуваше се и пѣсень на закъснѣлъ пѣтникъ.

Скоро нощта заговори съ всичкитѣ си странни гласове.

— Ю-ю-ю! — проплакваше въ гората тънъкъ, тревоженъ звукъ.

— Това е нощната юва, — каза Коста. — Тя сочи пѣтя на изгубенитѣ въ гората хора.

— Къръ-къръ-къръ! — се зачуха нови звукове.

— Това пѣкъ е костенурка.

Момчетата, макаръ че бѣха много уморени, не притваряха очи.

— Пелишъ, слушай бе, ти виждалъ ли си параходъ? — попита неочаквано Йонко Бримката.

— Не. Не съмъ виждалъ. Но чичо ми е виждалъ и се е возилъ въ ного. Той е ходилъ по всичкитѣ морета и стигналъ чакъ до Божи гробъ. Донесе ми отъ тамъ едно сребърно кръстче.

— Ехъ, чичо ти може да е видѣлъ много работи, ама ти, ти какво си видѣлъ?

Преди Пелиша да отговори на този въпросъ, малкото Петре прибърза да се намѣси въ разговора: